

Ihmissyöntiä I-II

I RASVAMAKSA

Outoja ääniä, outoja ääniä. Mikä oli tuo lintu, joka aloitti mekastuksensa kuin kumealla huhuilulla, mutta paskansi sitten linnunvirkansa jatkamalla lauluaan mielettömällä rääkymisellä ja hihkumisella. Mikä sujahti ruohikon läpi, niin että heinät aaltoilivat monen metrin alueella. Mikä heilutti hoikan lehtipuun latvaa aukean laidassa. Mikä kulki metsän keskellä käheästi muristen.

Kehitysapulainen Kristian Pörhönen kulki vavahdellen Tansanian yössä ja suuntasi taskulampun valokiilan milloin minnekin. Hän tunsu kutinaa vasemman ranteensa tienoilla ja valaisi lampulla kihelmöivää aluetta. Inhoittava ruskea hyönteinen oli ottanut lujan otteen karvaisilla jaloillaan hänen ihostaan ja selkä köyryssä hankkiutui painamaan tuuman pituisen piikin hänen valtimoonsa. Pörhönen napsautti hyönteisen pois.

Pörhönen oli filosofian kandidaatti, tietokoneisiin erikoistunut. Hän oli lähtenyt Suomesta Tansaniaan seurueessa, jossa oli kaksi sairaanhoitajaa, kolme automekaanikkoa, yksi postiexpeditööri, kaksi sosiologia ja yksi puutarhuri.

Hän oli nyt ollut Tansaniassa neljä kuukautta. Hän oli saanut käydä myös kolmessa muussa Afrikan valtiossa. Hän oli pettynyt näkemäänsä. Eniten häntä masensivat Afrikan militääri-ilmiot. Koko Afrikka oli täynnä kenraaleja ja everstejä, joilla oli ihan oikeat sotilaspuvut, koppalakit, komentohihnat ja kunniamerkinauhut rinnassa. Kaduilla ajeli panssarivaunuja. Mustia kypäräpäisiä miehiä loikki ulos helikoptereista ja syöksyi viidakkoon automaattikiväärit käsissä. Olipa hän nähnyt mustia laskuvarjojääkäreitäkin bareteissaan. Kaikkialla tapahtui vallankaappauksia, kaikkialla juoniteltiin ja harrasteltiin korruptiota. Mutta pahinta oli se, että oli koppalakkisia kenraaleja ja everstejä ja modernia aseistusta. Valkoisen miehen opit olivat kantaneet hyvän hedelmän. Mustat kansat olivat totisesti oikealla tiellä...

Mitä sitä tyhjää, että Pörhönen olisi saanut opettaa neekereille tietokoneen käyttöä. Koko aika oli mennyt maataloustöissä. Nyt, tällä viikolla, hän oli lastannut vehnäsäkkejä suurista lentokoneista kuorma-autoihin. Illalla hän oli ollut niin myrtyneellä päällä, että pakeni parakeista viidakkoon viskipullo eväänään. Tarkoitus oli vain viettää rauhallinen ilta puron äärellä, mutta siitä oli tullut eksymys. Hän oli kulkenut koko yön viidakossa, huudellutkin jos oli uskaltanut, mutta kulkenut enimmäkseen hiljaa.

Aamun valjetessa Kristian Pörhönen joutui vangiksi. Mitähän lienevät olleet, helvetin sissejä, vaan hyvät aseet niillä oli: tsekkiläisiä konepistooleja ja kiinalaisia sinkoja. Partio vei hänet viiden kilometrin marssin jälkeen viidakkoaukealle olevaan kylään. Kylässä oli parakkeja ja yksi iso bungalov. Pörhönen vietiin bungaloviin.

Siellä istui sissipäällikkö vaimonsa kanssa. Päälliköllä oli valkea hellepuku, joka korosti melko lailla hänen kaikenpuolista mustuuttaan.

Pörhöstä kohdeltiin hyvin. Sissipäällikkö ja hänen vaimonsa olivat sivistyneitä ihmisiä. Itse päällikkö oli opiskellut Lontoossa ja Sorbonnessa. Oppiarvoltaan hän sanoi olevansa lakitieteen tohtori. Rouva oli opiskellut myös Sorbonnessa taidehistoriaa. Tutkielmankin oli laatinut Antonello Da Messinasta.

Kristian Pörhönen oli varsin hyvä kielimies. Hän nautti tavattomasti sissipäällikön ja hänen vaimonsa ranskankielestä ja vielä enemmän heidän ystävällisyydestään. Erikoisesti häntä miellytti sissipäällikön kiinnostunut hymy, kun hän kertoi kehitysaputyöstä ja vaikutelmistaan Afrikasta.

Aamiaisen jälkeen katettiin virvokepöytä puun siimekseen bungalovin pihalle. Pörhönen nautti jääkylmää minttulikööriä isäntäväkensä kanssa. Ilo valtasi hänen mielensä, koska hän oli pelastunut viidakosta. Likööri kihosi hänen päähänsä ja häntä olisi naurattanut isäntänsä turpeat mustanmiehen kasvot ja paksut huulet, joiden lomasta kumpuili kaunista ranskankieltä. Mutta nauraa hän ei uskaltanut.

Hänen hilpeytensä nousi yhä ylemmäs, kun tuo mainio isäntä erinomaisen humoristisin sanankääntein alkoi kertoa miten täällä vielä harrastetaan ihmissyöntiä. Sissipäällikkö mainitsi

pitävänsä kovin ihmisen pohkeesta, kunhan se oikein valmistetaan.

Nyt ei Pörhönen voinut hillitä itseään, vaan hän kumartui telttatuolissaan etukenoon, nojasi kyynärpäillään polviinsa ja nauroi mahdottomasti, hohotti ja kikatti.

Myös sissipäällikkö nauroi ja vei kätensä tuolin kupeelle, jossa heinän sisässä oli eräänlainen nuija. Neljäkymmenen sentin pituiseen rautavarteen oli hitsattu kilonpainoinen rautapallo. Hän kohotti aseensa pänsä päälle ja hivautti sellaisen iskun Pörhösen päähän, että kallo rusentui ja veri pärskähti. Se oli kehitysapulaisen loppu Afrikassa.

Pörhönen teurastettiin ja kaltattiin. Sissiosasto söi hänet, mutta sissipäällikkö varasi itselleen pohkeet, munuaiset ja maksan.

Sissipäällikkö ja hänen rouvansa pitivät paljon keitetystä maksasta, jota keittämisen jälkeen säilytetään suolavedessä. Erityisenä onnena he pitivät, että Pörhösellä oli ns. rasvamaksa. Sissipäällikköä nauratti Pörhösen maksa, taisi olla ryypymiehiä, tämä Pörhönen... Joka tapauksessa maksan ympärillä oli yhtenäinen, valkea, noin puoli senttiä paksu rasvakerros. Kun maksasta leikkeli viipaleita, jäi viipaleiden ympärille koristeellinen valkea rasvareunus.

Hyvälle maistui Pörhösen maksa sissipäälliköstä ja hänen vaimostaan. Monena iltana, auringon hankkiutuessa kupsahtamaan taivaan rannan taa, he söivät Pörhösen maksaa vehnäleivän päällä. Jos siihen vielä ripotteli varovasti muskottia ja valkopippuria, niin olihan, peijakas, maukas iltapala.

Veikko Huovisen novellista taltioinut Joonas Vähämäki